

РЕШЕНИЕ

№ 1164

гр. София, 20.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Николова

Вяра Русева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11751** по описа за **2019** година докладвано от съдия Миглена Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на И. В. Л., чрез проц. представител адв. М. Гладнишки, против Решение № 190478 от 12.08.2019г. на СРС, 94-ти състав, НО, постановено по НАХД № 1319/19г. С Решението е потвърдено Наказателно постановление № 18-4332-018980/05.10.2018г. на началник отдел ПП към СДВР, упълномощен със Заповед № 8121з-515/14.05.2018г., с което на жалбоподателя е наложено наказание „глоба“ в размер на 2000.00 лева и „лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца“, за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП. Нарушението е извършено на 25.09.2018г., около 22:00 ч., В ГР. С., и се изразява в това, че жалбоподателят като водач на товарен авт., марка „Редно“, модел „Мастер“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на [фирма], при извършена проверка до бл. № 59, по [улица]от [улица], е отказвал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с тех. средство Д. С. 3000, издаден му е талон за медицинско изследване № 0026326 за ВМА, като не е изпълнил предписанието за химико-токсикологично лаб.изследване.

В касационната жалба се сочи, че решението е неправилно, постановено в нарушение на мат. и процесуалния закон, както и необосновано. Соци се, че въззивният съд

неправилно е оценил доказателствата в тяхната съвкупност при формиране на своите окончателни изводи, както и че същият не е събрал относимите доказателства за установяване на действителната фактическа обстановка. Не са били събрани като доказателства записи от камери на съседни на посоченото в НП място сгради, записи на телефонни разговори на екипа и дежурния в 08 РУ, както и разпечатка от G.-устройството на патрулния автомобил. Ако бяха събрани тези доказателства и бяха кредитирани и ценени правилно от съда показанията на тримата свидетели на наказаното лице, СРС би стигнал до извод, че патрулът е бил в посоченото време на друго място/а не на посоченото в НП/. Решението на СРС се позовава бланкетно на НП и показанията на двамата служители на СДВР, като не са уважени доказ. искания на наказаното лице. Не е безспорно установено, че на посочената дата и час касаторът е управлявал след употреба на наркотични вещества. Моли се за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане. Депозирани са аналогични писмени бележки. В съд. заседание касаторът лично и с адв. Гладнишки поддържа жалбата и няма доказ. искания. Твърди се, че касаторът изобщо не е управлявал МПС в посочения ден, за което има свид. показания. Не е вярно, че касаторът не е пожелал да получи екземпляр от издадената му ЗПАМ- ако му е бил връчен, е можел да го обжалва. В периода от 21.30 до 23.00 часа на въпросната дата му били извършени две проверки. Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи, отдел ПП, не изразява становище по жалбата и не се представява в съдебно заседание.

Прокурор Д. изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

По силата на препращащата норма на чл. 63 ал. 1 от ЗАНН жалбата е подадена в срока по чл. 211 ал. 1 от АПК, при спазване изискванията на АПК относно касационното обжалване, от лице с активна процесуална легитимация, пред надлежния съд, срещу решение от категорията на чл. 63 ал. 1 от ЗАНН, поради което същата е допустима и следва да бъдат разгледана по същество.

Съгласно чл. 63 ал. 1, от ЗАНН първоинстанционното решение подлежи на касационно оспорване на основанията, предвидени в НПК. В чл. 348 ал. 1 от НПК са изброени 3 касационни основания: нарушен е закона, допуснато е съществено нарушение на процесуалните правила или наложеното наказание е явно несправедливо. Съгласно чл. 218 от АПК касационният съд обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, като за неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон следи и служебно. От което по аргумент на противното следва, че за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от първоинстанционния съд и за явна несправедливост на наложеното наказание Съдът ще следи, само ако са били изложени в жалбата като касационни основания.

Съдът счита решението на първоинстанционния съд за валидно и допустимо, но за неправилно и поставено в нарушение на материалния закон. Съображенията на Касационния състав са следните:

СРС се е произнесъл при правилно установена фактическа обстановка, която напълно се подкрепя от събраните доказателства. Проверена е валидността и законосъобразността на АУАН/НП, вкл. сроковете за издаване, компетентността на издателите, задължителните реквизити. Въз основа на правилно установената фактическа обстановка и анализ на доказателствата, СРС е стигнал до обосноваван извод за наличие на извършеното нарушение. За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка, въз основа на задълбочено и подробно изследване и анализ на свидетелските показания и

приложените писмени доказателства, които потвърждават фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. АУАН съдържа всички изискуеми съгласно чл. 42 ЗАНН реквизити: посочени са фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН е посочена нормата, която е нарушена – чл.174, ал.3 ЗДвП, според която: „Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 2 години и глоба 2000 лв.“. От фактите по делото става ясно, че по време на извършената проверка на процесната дата /25.09.2018г., около 22.00часа/ касаторът е направил отказ да бъде проверен с техническо средство, с което е осъществил първата хипотеза на съставомерното деяние, визирано в цитираната правна норма. В разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП между двете предложения е използван съюзът „или“. Предвидено е да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършен тест с техническо средство или неизпълнението на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта. В настоящия случай са реализирани и двете алтернативно предвидени хипотези на нормата, което е възможно. На водача е издаден талон за медицинско изследване за ВМА, копие от който е приложен по делото. Върху самият талон е положен собственоръчно подпис на касатора, което означава, че е наказаното лице е било запознато със задължението си да се яви на медицински преглед. Изписано е също, че отказва проба с техн.средство. Видно от приложените доказателства по делото – книга за регистрация за медицински преглед и протокол за медицински изследване на биологичени проби за употреба на алкохол и наркотични вещества – касаторът е постъпил за преглед във ВМА/на 26.09.18г в 00.20 часа/, но е направил отказ да се подложи на изследване, за което е поставил своя подпис / както в протокола, така и в книгата за регистрация до графата с текст „отказвам да даде кръв - урина за изследване“. Поради това няма никакво съмнение за настоящия състав, че именно жалбоподателят е извършил от обективна страна посоченото в чл.174, ал.3, хипотеза втора, деяние. Няма данни да е изпълнено предписанието за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол/наркотици в кръвта, което е дадено по време на проверката, чрез връчване на цитирания талон. Поради това правната квалификация на нарушението по чл.174, ал.3 от ЗДвП в НП е правилна. Горните изводи се подкрепят от непротиворечивата практика на съда - Решение № 3483 от 25.05.2018 г. по адм. д. № 2430/2018 г. на АССГ, Решение № 3600 от 29.05.2017 г. по адм. д. № 2158/2017 г. на АССГ, Решение № 1560 от 10.03.2017 г. по адм. д. № 10822/2016 г. на АССГ.

Настоящият кас. състав счита за неоснователни твърденията относно допуснати съществени проц. нарушения. Решението на СРС е поставено при пълно и всестранно изследване на всички обстоятелства от значение за случая. С недопускането на посочените в кас. жалба доказателства като процесуално действие на съда не е извършено нарушение по смисъла на чл.348, ал.1, т.2 НПК. Този извод следва от систематическото тълкуване на тази норма във връзка с чл.348, ал.3, т.1-т.4 НПК, с изчерпателно посочени случаи на съществени проц. нарушения, които съдът приема, че не са реализирани. Няма нарушение на чл.52, ал.4 ЗАНН, което СРС да не е

установил. Видно от текста на тази разпоредба: „преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства“. В случая изразът „когато това е необходимо“ не установява задължение, а възлага правомощия на АНО, т.е същия разполага с пълна дискреционна власт кога да проведе разследване, но само и единствено на спорните обстоятелства. В процесния случай обстоятелствата по извършване на нарушението и неговият извършител не са спорни и обективната истина е разкрита, поради което не са налага провеждане на разследване и събиране на допълнителни доказателства. Правилно СРС не се е доверил изцяло на показанията на двамата свидетели А. М. и Е. П., поради видната си противоречивост и това, че произхождат от лица, които могат да бъдат заинтересовани от изхода на делото заради приятелската си връзка с касатора. От събраните и проверени свидетелски показания безспорно се доказва, че И. Л. е бил водач на автомобила по време на извършване на процесното нарушение. Съдът следва да посочи, че съобразно чл.189, ал.1 ЗДвП, актовете, с които се установяват нарушенията, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, а ал.2 гласи, че редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В този смисъл АУАН представлява годно доказателство относно извършването на нарушението и неговият извършител, с което съдът следва да се съобрази. Разумни доказателства, за да се приеме противното, не са били представени. Възражения в АУАН не са били записани, такива не са постъпили и в срока по чл.44. ал. 1 ЗАНН. Производството по ЗПАМ няма касателство към настоящото производство по ЗАНН и аргументи за нарушено право на защита/невръчена ЗПАМ/ са неотнормисими тук.Едва пред кас.инстанция касаторът твърди, че той не е карал автомобил на 25.09.18г, което се появява за първи път като защитна теза. Пред кас.състав касаторът потвърди, че е негов подписа на АУАН, което кореспондира със съдържанието на АУАН /съставен в негово присъствие на 25.09.18г в 22.00 часа/. В допълнение - именно той е подписал и документите във ВМА на 26.09.18г в 00.20 часа.

По изложените съображения и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания, и на други такива по чл.218, ал.2 от АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като правилно, следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221 ал.1 и ал.2 от АПК Съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 190478 от 12.08.2019г. на СРС, 94-ти състав, НО, постановено по НАХД № 1319/19г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: